

Vluchtelingen

Meerstemmig- als een oud lied- is hun hart
Samengebonden met het dunne koord van de hoop,
Altijd klaar om opnieuw te vertrekken.
Verdoofd van het alsmat wachten, wachten,
wachten,
worden hun dagen leger, hun nachten banger.
Bijeen gebracht in noodgebouwen,
Zonder bezit, geen werk, geen doel.
Niet welkom, als last gezien door vele Nederlanders.
In dit land vermoordt men geen vreemdeling,
In dit land heerst men met regels en wetten

En dan is er
De warme hand van het kind,
De betrokkenheid van de vrijwilliger,
De volharding van het mededogen.

Pol Verhelle
Medewerker [Stichting Vlot](#)

(Uit: [Gerardus](#), magazine voor bezieling en levensoriëntatie, 2016/3)